

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 22 czerwca 2023 r. w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej Bank Spółki Akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 23 listopada 2020 r., I ACa 594/20,
w sprawie z powództwa Bank Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko J.D. i G.D.
o zapłatę,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

M.M.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił powództwo Bank S.A. z siedzibą w W. (dalej: „bank” lub „powód” lub „skarżący”) przeciwko J.D. i G.D. (dalej: pozwani) o zapłatę poszczególnych kwot z tytułu zaległości w spłacie kredytu hipotecznego wynikającego z umowy z 8 lutego 2007 r. zawartej pomiędzy bankiem i pozwanymi (dalej: „umowa”) (pkt I) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanych solidarnie 10834 złote tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości, że strony zawarły umowę, na mocy której bank udzielił pozwanym kredytu w wysokości wyrażonej w umowie w złotych polskich, która miała być indeksowana kursem CHF. Analizując treść tej umowy Sąd ten doszedł do wniosku, że jedynym jej negocjowanym elementem była wysokość kredytu. Pozwani nie mieli więc żadnego wpływu na pozostałe postanowienia umowy, w tym klauzule indeksacyjne. Klauzule stosowane przez bank doprowadziły do nierównego traktowania stron, gdyż nie były indywidualnie uzgadniane z kredytobiorcami, a zatem kredytobiorcy nie mieli żadnego wpływu na treść tych postanowień. Był to jednostronnie ustalony i pobierany zysk banku, który to zysk w istocie w żaden sposób nie był powiązany z istotą i funkcją klauzul waloryzacyjnych w rozumieniu art. 358¹ § 2 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego klauzule te należało zatem uznać za klauzule abuzywne, które powinny podlegać wyeliminowaniu z umowy zawartej przez strony. Zdaniem Sądu Okręgowego wyeliminowanie wskazanych klauzul stoi na przeszkodzie dalszemu stosowaniu umowy zawartej przez strony. Dlatego też Sąd uznał umowę za nieważną w całości stwierdzając, że usunięcie wskazanych powyżej warunków powoduje zmianę świadczenia i charakteru umowy, co prowadzi do powstania innego stosunku prawnego, ponadto pozwani mając świadomość skutków takiego unieważnienia, nie godzili się na zastąpienie wskazanych klauzul innymi, a zatem sprzeciwiali się uzupełnieniu umowy. W tym stanie sąd oddalił, powództwo o zapłatę zadłużenia wynikającego z umowy kredytu.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości.

Wyrokiem z 23 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację (pkt 1) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanych 8100 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny oparł swe rozstrzygnięcie na ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, które przyjął za własne, jak i na uzupełniających ustaleniach poczynionych w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Sądu Apelacyjnego na aprobatę zasługiwały również rozważania prawne Sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny wskazał, że na gruncie niniejszej sprawy Bank nie określił w sposób precyzyjny i kompleksowy na czym polegał kwestionowany mechanizm i ryzyko jakie za sobą niesie. Nie wykonał więc powyższego obowiązku w sposób dający pozwany pełne rozeznanie co do istoty ich transakcji. Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy, przyjął, że pozwani nie mieli możliwości negocjowania indywidualnie postanowień umowy, a tym samym także klauzula indeksacyjna nie była uzgodniona przez nich indywidualnie. Sąd Apelacyjny podzielił więc ocenę dokonaną przez Sąd I instancji uznając klauzulę indeksacyjną za niejednoznaczna w swej treści. Na jej podstawie pozwani nie byli w stanie oszacować kwoty, którą mieli faktycznie otrzymać, ani też kwoty jaką mieli obowiązek w przyszłości świadczyć, a zasady przewalutowania określał jednostronnie Bank. Warunki związane z mechanizmem indeksacyjnym nie zostały pozwany zakomunikowane w sposób prosty i zrozumiały, tak aby byli w stanie oszacować wpływające z umowy konsekwencje ekonomiczne. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, że powyższa klauzula podlega ocenie w świetle art. 385¹ k.c. i stwierdził, że kształtuje ona prawa i obowiązki konsumenta – kredytobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami przez uzależnienie warunków waloryzacji świadczenia od kompetencji silniejszej strony umowy (banku), co narusza dobre obyczaje i równowagę stron stosunku zobowiązaniowego. Sąd Apelacyjny stwierdził zatem, że przesłanka uznania powyższej klauzuli za niedozwoloną została spełniona, przez co zasadnie Sąd Okręgowy uznał ją za nieobowiązującą względem pozwanych na podstawie art. 385¹ k.c.

Sąd Apelacyjny, mając na względzie orzecznictwo TSUE jak również prawo i orzecznictwo krajowe oraz fakt, że pozwani konsumenci wyraźnie sprzeciwili się uzupełnieniu umowy, obstając przy stwierdzeniu jej nieważności, podzielił w całości stanowisko Sądu Okręgowego co do braku możliwości utrzymania kwestionowanej umowy w mocy. Sąd Apelacyjny podzielił również pogląd, że art. 385¹ § 2 k.c. wyłącza stosowanie art. 58 § 3 k.c., co uzasadnia stanowisko, że nieuczciwe postanowienia indeksacyjne nie powinny być zastępowane innym mechanizmem przeliczeniowym opartym na przepisach kodeksu cywilnego.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny, usunięcie z umowy spornej klauzuli indeksacyjnej, która określa kształt świadczeń stron stanowiących główny przedmiot umowy kredytu indeksowanego do obcej waluty, sprawia, że utrzymanie obowiązywania tej umowy, bez wewnętrznych sprzeczności i wkluczających się postanowień, nie jest możliwe.

Sąd Apelacyjny wskazał też na brak przepisów dyspozytywnych, które mogłyby tak powstałą „lukę” uzupełnić oraz brak podstaw do przyjęcia, iż stwierdzenie nieważności umowy naruszy interes ekonomiczny pozwanych i wyrządzi im szkodę. Ponadto Sąd Apelacyjny zaznaczył również, że nie ma przekonujących podstaw do przyjęcia, że powód byłby skłonny do zawarcia umowy pozbawionej klauzul indeksacyjnych uznanych za niedozwolone postanowienia umowne.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł bank, zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W ramach podstaw kasacyjnych Bank zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 58 §1 k.c. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji błędnej wykładni tych przepisów i uznanie, że skutkiem stwierdzenia abuzywności postanowień indeksacyjnych jest niemożność dalszego trwania umowy w ustalonym przez strony kształcie, czyli jej nieważność, podczas, gdy sankcja nieważności nie została przewidziana w art. 385¹ §1 k.c.;
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji błędnej wykładni tego przepisu i uznanie, że działania sądu krajowego

w razie stwierdzenia klauzuli abuzywnej mają mieć charakter sankcyjny, podczas gdy takowy charakter działań nie wynika z tego przepisu;

3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 358 § 2 k.c. i art. 41 prawa wekslowego przez ich niezastosowanie do spornej umowy, w sytuacji, gdy rekonstrukcja norm umownych w oparciu o powołane przepisy doprowadziłaby do utrzymania umowy, jej charakteru w oparciu o przepis, który nie odsyła do ustalonych zwyczajów, za to realizuje postulat utrzymania umowy i to w kształcie nienaruszającym prawa wspólnotowego, czyli Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszu inwestycyjnego i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE), które podkreśla konieczność stosowania stóp procentowych zgodnych z przypisaną walutą (BMR).

W odpowiedzi na kasację pozwani wnieśli o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od powoda na ich rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Żaden z podniesionych przez bank zarzutów nie może odnieść zamierzonego skutku. Skarżący sformułował zarzuty skargi kasacyjnej w oparciu o założenie, że zawarta z pozwanymi umowa kredytu indeksowanego do waluty obcej powinna dalej obowiązywać, mimo stwierdzenia abuzywności klauzuli przeliczeniowej.

Okoliczności, które stanowią podstawę stwierdzenia niedozwolonego charakteru klauzul umownych, zostały wyczerpująco przedstawione w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym wyjaśniono, że postanowienia umowy (regulaminu), określające zarówno zasady przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na złotówki przy wypłacie kredytu, jak i spłacanych rat, na walutę obcą, pozwalające bankowi swobodnie kształtować jej kurs, mają charakter

niedozwolonych postanowień umownych bowiem kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Sprzeczność z dobrymi obyczajami i naruszenie interesów konsumenta polega w tym wypadku na uzależnieniu wysokości świadczenia banku oraz wysokości świadczenia konsumenta od swobodnej decyzji banku. Zarówno przeliczenie kwoty kredytu na złotówki w chwili jego wypłaty, jak i przeliczenie odwrotne w chwili wymagalności poszczególnych, spłacanych rat, służy bowiem określeniu wysokości świadczenia konsumenta. Takie postanowienia, które uprawniają bank do jednostronnego ustalenia kursów walut i tym samym wysokości świadczenia kredytobiorcy, są nietransparentne, poważnie naruszając równowagę stron, pozostawiają pole do arbitralnego działania banku obarczając go konsumenta nieprzewidywalnym ryzykiem. Postanowienie umowne tego rodzaju należy uznać za niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy swoboda przedsiębiorcy (banku) w ustaleniu kursu jest pełna, czy też w jakiś sposób ograniczona, np. w razie wprowadzenia możliwych maksymalnych odchyleń od kursu ustalanego z wykorzystaniem obiektywnych kryteriów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, nr 11, poz. 134; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 7 listopada 2019 r., IV CSK 13/19; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21).

W rozpoznawanej sprawie, klauzula przeliczeniowa nie była klarowna i na jej podstawie pozwani nie byli w stanie oszacować kwoty, którą mieli faktycznie otrzymać, ani też kwoty jaką mieli obowiązek w przyszłości świadczyć, a zasady przewalutowania określał jednostronnie Bank. Nie ulega również wątpliwości, że warunki związane z mechanizmem indeksacyjnym nie zostały pozwany podane w sposób przejrzysty, umożliwiający dokonanie przez pozwanych rzeczywistej oceny finansowych skutków zawartej umowy kredytowej. Ponadto, sporna klauzula kształtowała prawa i obowiązki kredytobiorcy, będącego jednocześnie konsumentem, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami przez uzależnienie warunków waloryzacji świadczenia od kompetencji silniejszej strony umowy, jaką był bank.

Sąd Apelacyjny zasadnie stwierdził, że kwestionowane postanowienia stanowiące klauzule indeksacyjne mają charakter abuzywny, co oznacza, że są od

początku, z mocy samego prawa, dotknięte bezskutecznością na korzyść kredytobiorców, chyba że następnie udzielili oni świadomej i wolnej zgody na te klauzule i w ten sposób przywrócili ich skuteczność z mocą wsteczną (zob. uchwałę 7 sędziów SN – zasada prawna z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56). W przedmiotowej sprawie pozwani takiej zgody nie wyrazili, zatem nie ma podstaw do przywrócenia skuteczności klauzuli uznanej za niedozwoloną. Gdyby jednak pozwani wyrazili wolę pozostawienia jej w mocy, wówczas utrzymana zostałaby także cała umowa. Skoro jednak pozwani tego nie uczynili, postanowienia te musiały zostać uznane za bezskuteczne od samego początku - *ex tunc*.

2. W ocenie banku, z uwagi na brzmienie art. 385¹ § 1 k.c., nie było podstaw do stwierdzenia braku możliwości utrzymania kwestionowanej umowy w mocy, ponieważ dyspozycja powołanego przepisu nie przewiduje działań o charakterze sankcyjnym, zaś dopuszczalna rekonstrukcja mająca na celu utrzymanie spornej umowy w mocy, winna odbyć się w oparciu o art. 358 § 2 k.c. i art. 41 prawa wekslowego.

W świetle obecnie większościowego poglądu Sądu Najwyższego oraz dorobku orzeczniczego TSUE, nie sposób zgodzić się z argumentacją przedstawioną przez Bank.

3. Zarzut skarżącego stanowiący pierwszą podstawę kasacyjną, w której zarzucono Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 385¹ § 1 k.c. przez uznanie umowy za nieważną, w sytuacji gdy przepis ten nie przewiduje sankcji nieważności w sytuacji stwierdzenia w umowie niedozwolonych klauzul umownych, jest bezzasadny. Sąd Apelacyjny nie wywiódł bowiem sankcji nieważności z art. 385¹ § 1 k.c., lecz stwierdził, że wobec pierwotnej bezskuteczności niedozwolonych postanowień umownych określających *essentialia negotii* umowy wiążącej skarżącego i pozwanych, umowa ta nie mogła wiązać jej stron ze względu na naturę stosunku prawnego określonego naturą umowy kredytu. Tym samym art. 385¹ §1 k.c. nie stanowił bynajmniej w zaskarżonym wyroku bezpośredniej podstawy stwierdzenia nieważności umowy, lecz podstawę stwierdzenia, że umowa kredytu nie zawierająca niedozwolonych klauzul indeksacyjnych nie może być uznana za ważną i wiążącą jej strony.

W sytuacji, gdy eliminacja niedozwolonego postanowienia umownego doprowadzi bowiem do takiej deformacji umowy, że na podstawie pozostałej jej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron, nie można przyjąć, iż strony pozostają związane pozostałą częścią umowy. Koresponduje to z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, który przewiduje, że nieuczciwe warunki w umowach zawieranych przez sprzedawców lub dostawców z konsumentami nie będą wiążące dla konsumenta, a umowa w pozostałej części będzie nadal obowiązywała strony, ale tylko wtedy, gdy jest to możliwe po wyłączeniu z niej nieuczciwych warunków (np. wyroki Sądu Najwyższego: z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22).

Wylimitowanie z łączącej strony umowy abuzywnych postanowień umownych rodzi zatem konieczność dokonania oceny czy umowa w pozostałym zakresie jest możliwa do utrzymania. Ocena taka musi zostać dokonana w odniesieniu do konkretnej umowy i okoliczności jej zawarcia. Równocześnie nie można *a limine* wykluczyć, że sankcją zastosowania w umowie niedozwolonych postanowień umownych będzie bezskuteczność lub nieważność umowy w całości (np. wyrok Sądu Najwyższego: z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22; z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22). Podobnie nie można wykluczyć, że w określonym stanie faktycznym będzie możliwe związanie stron umową w pozostałym – po wylimitowaniu postanowień abuzywnych – zakresie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 grudnia 2022 r., I CSK 3535/22).

W ocenie Sądu Najwyższego, rozważania Sądu Apelacyjnego w zakresie niemożności utrzymania spornej umowy w mocy, nie nasuwają żadnych wątpliwości. Sąd Apelacyjny wyjaśnił bowiem, że wykluczenie spornej klauzuli doprowadziłoby nie tylko do zniesienia mechanizmu indeksacji oraz różnic kursów walutowych, ale również - pośrednio - do zaniknięcia ryzyka kursowego, które jest bezpośrednio związane z indeksacją przedmiotowego kredytu do waluty a przy założeniu, iż klauzule dotyczące ryzyka wymiany określają główny przedmiot umowy kredytu indeksowanego do obcej waluty, utrzymanie obowiązywania umowy bez wewnętrznych sprzeczności i wkluczających się postanowień, nie jest możliwe.

W przedmiotowej sprawie istotną kwestią było również uwzględnienie przez Sąd Apelacyjny stanowiska kredytobiorców, przy jednoczesnej ich wiedzy co do konsekwencji prawnych wynikających z unieważnienia w całości zawartej umowy kredytowej, które to rozwiązanie wybrali jako korzystniejsze. Stanowisko to pozwani wyrazili zarówno przed Sądem I instancji, jak i przed Sądem Apelacyjnym. Nie ma zatem podstaw do stwierdzenia, że stwierdzenie nieważności umowy naruszy interes ekonomiczny pozwanych czy doprowadzi do wyrządzenia im szkody. Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny, nie ma też przekonujących podstaw do przyjęcia, że umowa pozbawiona postanowień dotyczących indeksacji zostałaby przez bank zawarta.

4. Również druga podstawa skargi kasacyjnej nie zasługuje na uwzględnienie. Stwierdzenie nieważności umowy będące konsekwencją uznania określonych postanowień umowy za bezskuteczne *ex tunc* mieści się bowiem w zakresie sankcji, jaką Dyrektywa 93/13 przewiduje w związku z wykorzystywaniem przez przedsiębiorcę nieuczciwych postanowień umownych. Zagwarantowana bowiem konsumentom przez przepisy tej Dyrektywy ochrona ukierunkowana jest m.in. na osiągnięcie skutku prewencyjnego, o czym mowa w jej art. 7, tj. zniechęcenia przedsiębiorców do wykorzystywania w zawieranych umowach nieuczciwych postanowień umownych.

5. Jeśli chodzi o trzecią podstawę kasacyjną, zarzucającą, że nieważne postanowienia umowne nie zostały zastąpione przez Sąd Apelacyjny dyspozytywnymi przepisami wskazanymi przez Skarżącego, to należy wskazać że TSUE wykluczył możliwość podobnej interwencji sądu krajowego w treść umowy. Dyrektywa 93/13 stoi bowiem na przeszkodzie takiej interpretacji prawa, która pozwalałaby sądowi krajowemu zmieniać treść nieuczciwych warunków zawartych w umowach (wyrok TSUE z 6 marca 2019 r., C-70/17 i C-179/17, Abanca Corporación Bancaria SA i Bankia SA, pkt 54). Również Sąd Najwyższy, przesądził o niemożności zastąpienia abuzywnego postanowienia przepisem ustawy (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22 i z 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22). W tym stanie rzeczy zastąpienie przez sąd postanowień niedozwolonych innymi, polegającymi, np. na odwołaniu się do kursu walut stosowanego przez Narodowy Bank Polski naruszałoby obowiązujące prawo stojąc

w sprzeczności z celami prewencyjnymi Dyrektywy 93/13 (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2022 r., I CSK 5650/22).

W wyroku TSUE z 8 września 2022 r., C-80/21, C-81/21, C-82/21 wyjaśniono również, że art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może stwierdzić nieuczciwy charakter nie całości warunku umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, lecz jedynie elementów tego warunku, które nadają mu nieuczciwy charakter, w związku z czym warunek ten pozostawałby, po usunięciu takich elementów, częściowo skuteczny, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku mającej wpływ na jego istotę (pkt 64). Odwołując się do swojego dotychczasowego dorobku orzeczniczego, Trybunał podkreślił, że możliwość zastąpienia nieuczciwego postanowienia umownego przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym ma charakter wyjątkowy i jest ograniczona do przypadków, w których usunięcie nieuczciwego postanowienia umownego zobowiązywałoby sąd do unieważnienia umowy jako całości, narażając jednocześnie konsumenta na szczególnie szkodliwe skutki, tak że ten ostatni zostałby tym ukarany (pkt 67, 71). W razie możliwości stwierdzenia nieważności sąd krajowy nie może zastąpić nieuczciwych warunków umownych (klausul abuzywnych) przepisem krajowym o charakterze dyspozytywnym (pkt 68) czy ogólnym (pkt 77), przy czym kluczowe znaczenie ma wola wyrażona przez konsumenta (pkt 74, 78). TSUE wyraził również zasadniczą wątpliwość co do tego, czy w prawie polskim istnieją przepisy o charakterze dyspozytywnym, które mogłyby zastąpić uchylone nieuczciwe warunki umowne nie naruszając przepisów Dyrektywy 93/13. Jednocześnie Trybunał podkreślił niedopuszczalność sądowej modyfikacji treści postanowienia nieuczciwego w drodze wykładni sądowej (pkt 79-80). W omawianej sytuacji sąd powinien zatem stwierdzić nieważność umowy, jeżeli konsument został poinformowany o skutkach takiego rozstrzygnięcia i wyraził na to zgodę, chyba że wywołałoby ono dla niego szczególnie negatywne skutki (zob. wyrok TSUE z 8 września 2022 r., C-80/21, C-81/21, C-82/21, Deutsche Bank Polska i Bank Millennium).

W świetle powyższego, proponowane przez Skarżącego zastosowanie w miejsce postanowień uznanych za niedozwolone, przepisów dyspozytywnych, tj.

art. 358 § 2 k.c. i art. 41 prawa wekslowego, nie jest dopuszczalne a argumentacja prawna Sądu Apelacyjnego, sprzeciwiająca się uzupełnieniu oraz kształtowaniu stosunku prawnego stron umowy kredytowej w oparciu o jakikolwiek inny przepis prawny, zasługują na pełną aprobatę.

Dodatkowo wspomnieć tylko można, że jeśli chodzi konkretnie o możliwość zastąpienia niedozwolonych postanowień umownych w oparciu o art. 358 § 2 k.c., to w aktualnym brzmieniu przepis ten wszedł w życie dopiero 24 stycznia 2009 r., w związku z czym nie mógł być miarodajny dla określenia treści zobowiązania wynikającego z umowy kredytowej zawartej przed tym dniem. W przedmiotowej sprawie umowa kredytowa została zawarta 8 lutego 2007 r., a zatem, wbrew twierdzeniom Skarżącego, nie mógł on mieć w niniejszej sprawie zastosowania, nawet jeśli byłoby to możliwe w świetle Dyrektywy 93/13 (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2022 r., II CSKP 650/22).

Z podanych względów skarga kasacyjna podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. Kwota zwrotu kosztów jest równa wynagrodzeniu radcy prawnego wynikającemu z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

M.M.

r.g.